

Πάντατε ἀνομιάντως ἐπίστευσα, ὅτι καθήκον πατριῶν πολιτῶν εἶναι τὰ προκείμενα μάλιν τὰ ἴδια σύμφωνος πρὸς τὴν παρὰ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἐμφυτευθεῖσαν συνείδησιν ἢ πρὸς τὴν βούλησιν ἄλλων. Τῆς ἰδέας ταύτης ἐμφυρομένης εἰς αὐτὴν πιστῶς ἠκολούθησα, ὅση μοι δύναιμι, ἐξ ὅτων καθήκον ὑπολειμμένων τὴν ἑπὶ τῶν κοινῶν φροντίδα οὐδόλως ὀκνησα καὶ τὰς ὀλέγας ἐκ τοῦ ἔργου μου ὑπολειπομένης μοι στιγμῆς τὰ ἀμελερώσασθαι ὑπὲρ τοῦ Δήμου καὶ ἡδὴ ἔχω τὴν γλυκίαν συνείδησιν, ὅτι ἀνθρωπίνως δὲν ἠσπύρησα, πρὸς οὐδένα ὑπακούσας ἢ εἰς τὴν ἐμὴν συνείδησιν καὶ πρὸς οὐδένα χαρισάμενος ἢ εἰς τὸ δίκαιον καὶ τὸ τοῦ Δήμου ἀγαθόν. Περὶ τοῦτου δὲ μαρτυροῦμαι ὑμᾶς τοὺς Συμπολίτας, παρ' ὧν, ὅτι ἐμμενῶς ἢ ἐν τῷ Δήμῳ πολιτεία μου ἐκρίθη, σεβαστῆρ ἔχω ἀπόδειξιν τὴν κατ' ἐπαύλησιν συνεχῶς δοθεῖσαν μοι τιμητικῆν ψῆφον, δι' ἣν σεμνυόμενος ἐνταμιόμην πρὸς Ὑμᾶς.

Τὴν ὑπὲρ τοῦ Δήμου δὲ ἐργασίαν παντὸς πολιτῶν οὐδέποτε φαντασθεὶς πολιτικῆν, πολλῶ δὲ ἦτορον κομματικῆν, ἀλλὰ καθήκον, ὅπερ ἐπιβάλλεται εἰς πάντα τὰ μέλη πάσης οἰκογενείας ὑπὲρ τῆς ἐνημερίας τοῦ ἰδίου οἴκου ἐδέχθη ἀπὸ ἐτῶν τὴν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου θέσιν καὶ πάντοτε πιστῶς ἀκολουθῶν εἰς τὴν συνείδησίν μου προσεπάθησα τὰ φανῶ Συμβούλους δημοτικῶς οὐχὶ Σύμβουλους κομματικῶς, ἐπισχεδόν δὲ εἰς τὰς πεποιθήσεις μου ταύτας καὶ ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι ἡ Κέρκυρα καὶ ἔνεκα τοῦ παρελθόντος αὐτῆς καὶ τῶν πολλῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἔχει ὅλως ἰδιαιτέρον καθήκον τὰ ἴσταιται ἐν τῇ Δημοτικῇ τουλάχιστον ἐργασίᾳ τῆς μακρῶν τῶν πολιτικῶν παθῶν, ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς ἣν ἔχει ἀποστολῆν, χρησιμεύονσα ὡς ἐνωτικὸν σημεῖον Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ὅντω σχετιζόμενος καὶ ἐν τοιοῦτῳ πνεύματι ἐργαζόμενος οὐδέποτε οὐδαμῶς ἐλησμόνησα, ὅτι τότε μόνον ἠθέλον ἐκλίπη αἱ λειδοῦσαι καὶ αἱ ἄδικαι καταγραφῆαι ἂν ἠθέλον ἐκ τῆς γῆς ἐκλίπη ἀνθρώποι τὴν συνοικουμένην ἔχοντες ἀνάρεστον ἠθικὴν τροπὴν καὶ τὸν φθόνον γλυκιάτηρ ἀπάσαις ἔχον δὲ μάλιστα τὴν ἰδέαν, ὅτι αἱ ἔθροις καὶ αἱ καταγραφῆαι κατὰ τῶν δικαίως καὶ ἐλευθέρως ἐνεργούντων σφοδρότερον ἐκτοξεύονται, ὡπλισθῆν δι' ἀναγκάως καὶ ἰκανῆς περὶ ταύτας ἀδιαφορίας. Καὶ δὴ οὐδέποτε, ἂν ποτε κατ' ἐμοῦ δυσμενῆ ἐγράφησαν καὶ μάλιστα ἀνομιάντως οὐδαμῶς ἔνοια ἄξιον τὰ ἀπατήσω, πάντοτε θαυροῦντως ἀπεδεχόμενος τὸν ἐλεγχον καὶ τῆς ἐμῆς πολιτείας καὶ τῶν κατ' ἐμοῦ ἔθρων παρὰ τοῦ κριτηρίου τῆς κοινῆς τῶν Συμπολιτῶν γνώμης. Ἀναγκασθεὶς ὅμως ὡς γνωστὸν τὰ ἀπόσπασμα τῆς ἐν τῷ Δήμῳ ἐργασίας ὑπολειμμένων καθήκον ἁπλῶς καὶ μόνον γάρην τῆς ὀρθῆς καίσεως τῶν Συμπολιτῶν, τὰ διηρηθῶ διὰ βραχέων τὴν ἀπὸ τῶν τελευταίων δημοτικῶν ἐκλογῶν καὶ ἐντεῦθεν πορείαν μου ἔνεκα τουλάχιστον τῶν πολλῶν, οἵτινες ἀρροῦσιν ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα ταῦτην.

Ἐπαυλαμμένα, ὅτι οὐδέποτε τὸν Δημοτικὸν Σύμβουλον ἐφαντάσθη πολιτευόμενον κατὰ τὴν ἐπ' ἐσχάτων δοθεῖσαν ἐντοίαν καὶ διὰ τοῦτου, ὅτε κατὰ τὴν τελευταίαν δημοτικὴν ἐκλογὴν οὐ μόνον ἡ δημοκρατικὴ ὑποψηφιότης προσέλαβε χαρακτῆρα ὀξείας πάλης τῶν πολιτικῶν μεριδῶν ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Α. Συμβούλιον ἐδόθη, ὡς μὴ ὄφειλε, ὀξυτάτη κομματικὴ χροιά, προσέδωκεν καὶ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τὴν ὑποψηφιότητα οὕτως τὰ ζήτησῶν οὕτως τὰ δεχθῶν, διαβλέπων τὰ ληπρὰ, τὰ ἐκ τῆς ἐπισήμου πλέον ἐγκαθιδρόσεως τῆς πολιτικῆς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ. Ἀντιῶς ὅμως ὁ κ. Αλ. Ματζούκας καὶ ὁ κ. Σαυρ. Πασχάλης παρὰ τὴν θέλησίν μου καὶ τὰς παρακλήσεις μου προέβησαν με ὑποψήσιον καὶ τὰ ἐκλογικὰ ἔξοδα ἐν ἀγροῖα μου κατέβαλον. Κηροχθεὶς δὲ ὅντω ὑποψήσιος Δημοτικὸς Σύμβουλος οὐ μόνον ἀδιαφόρως τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς ἀνέμενος, οὐδὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργήσας ἀλλὰ καὶ μόνος μετὰ τῶν κ. Α. Παλατινοῦ καὶ Α. Ἰδρωμένου δικηφόρον καὶ κ. Ι. Βιλλέτα ἠρηθῆν τὰ κοσμήσω τὴν κάλπην μου διὰ τοῦ ἀπειρηγμένου καταστάτους πολιτικοῦ συμβούλου μιᾶς τῶν δύο διαμαρτυρουμένων μεριδῶν. Καὶ ὅντω ὅμως ἀγαθῆ γνῶμη ὑμῶν τῶν Συμπολιτῶν ἀνεδείχθη δημοτικῶς Σύμβουλος καὶ τὴν ἀνεπηρέαστον ψῆφόν σας ὡς ἐκφραστικωτάτην ἐξετέμησα, ἐφ' ᾧ ἐν καιρῷ ὠμολόγησα πρὸς Ὑμᾶς τὴν ἐνταμιόμην μου.

Φοβούμενος ὅμως τὸ φθερόν ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ μορμολόκειον τοῦ κομματισμοῦ, ὅστις ἐπὶ τὸν πέπλον τῆς γενικῆς πολιτικῆς θὰ κατέπιπεν εἰς προσωπικὰ ζήτηματα, ἐσκόπον τὰ παραιτηθῶ τῆς θέσεώς μου, ἢν ὑπελάμβανον ὀρθὴν ἀλλὰ ἀνομιάντη ἐν μέσῳ τῶν ἐκείστοτε συγκροτούμενων μεριδῶν. Οὐδαμῶς ὅμως προβλέπων τὴν σύγκρουσιν τῶν προσωπικῶν ἀξιώσεων τοσοῦτῳ ὀξείαν καὶ τῆς ἐνομιάντως ἀφαστῶσαν, κεραιθῆ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων ἀτομικῶν μου φίλων Δημοτικῶν Συμβούλων, ἐγκατέλιπον τὴν ἰδέαν τῆς παραιτήσεως, ἦτις καὶ ἐγὼ ὑπέλαβον, ὅτι ἦτο πρόσωπος, ἀναμέμων τὰ ὀδρηθῶ ἐκ τῶν πραγμάτων. Ἐπειθεὶς δὲ ὠμολογῶ, ὅτι οἱ αὐτοὶ φίλοι Δημοτικοὶ Σύμβουλοι ἐξέφρασαν μοι αὐτὸ ὅρον ὅτι τὴν ἐπιθυμίαν των τὰ μετ' ἐμὴν πορεύσασθαι Πρόεδρον. Φοροῦν ὅμως, ὅτι ἡ θέσις μου καὶ Πρόεδρον ὄντος δὲν θὰ ἦτο πολὺν ἀνάρετος, ἔχρητος τὸ καθήκον τὰ

ἀποστολῶ συνεχῶς ἰσοπέλους σχεδὸν διαμάχας, οὐδὲ ἀπολύτως παρ' οὐδὲν ἐνήρησα καὶ μάλιστα πρὸς κ. Πόλιτην καὶ πρὸς τὸν κ. Μάρμορα καὶ πρὸς ἄλλους, παρεκλίεσάν με τινὲς τὰ παραστώ τουλάχιστον κατὰ τὴν συνείδησιν, ὅπως δώσω περὶ τοῦ κ. Τόμπου τὴν λεγὴν ψῆφον, ἢν ἔδοξα καὶ περὶ τοῦ κ. Πόλιτη. Ἀλλ' ἀφ' οὐ πλέον μοι ἐγένετο γνωστὴ ἡ βαρῆτης τῆς λευκῆς ψῆφου καὶ ἐββαιωθῆν, ὅτι δὲν θὰ συνεζητοῦτο ἀλλὰ ἀντικείμενα ἐκτὸς τοῦ προεδρικοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέρας, δὲν μοι ἐπιτρέπετο τὰ ἐπιτελεῖν αὐτὴν, πρῶτον μὲν διότι ἡμῖν δισμενεμένος διὰ τῆς πρὸς τὸ Κοινὸν δηλώσεώς μου, καὶ δεύτερον διότι τὸ δι' ἐμοῦ τανύριον καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Τόμπου θὰ με ἐξέδειτε καὶ πᾶν δικαίως εἰς τὴν κατὰ κρίσιν τῶν ὀρθῶς καὶ ἀμερολήπτως φρονούντων. Ἄλλως δὲ τὸ τανύριον τοῦτο τὴν θὰ ὡς ἔλεγε;

Τὴν διερωτῶν μου ταῦτην εἶδον οἱ συμπολίται μου ἐπιανομένην ὑπὸ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Εἰδησῶν» ἐν τῷ νῦ ἀριθ. 222 φύλλῳ αὐτῆς, ἐν ᾧ ἐπὶ λέξει ἀναγράφεται τὰ ἑξῆς:

Τὴν ἀλήθειαν λέγοντες ὀφείλομεν τὰ ὠμολογησόμεν, δι' ἣ ἐπιτυχία τοῦ κ. Τόμπου ὀφείλεται εἰς τὸν ἠμῶν. Σύμβουλον κ. Λεωνίδα Βλάχον ὅστις συνεκρίθη εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους αὐτοῦ ἀρχὰς καὶ ἐκτελεῖ τὴν διὰ τῆς πρὸς τὸ Κοινὸν δηλώσεώς του ὑπόσχεσιν τὸν ἀπέσχε τῆς συνεδρίας καὶ οὕτω ἐπέτηγεν ὁ κ. Τόμπου. Οὐδὲ αἱ ἀπειλαί, οὐδὲ αἱ ἐκπαρτήσεις ἴσχυσαν τὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τοῦ κ. Βλάχου, ἀπεδείχθη δὲ τρωπῶς, ὅτι εἶναι ὄντως ἀνεξάρτητος ἐν δὲ τῇ ἀνεξαρτησίᾳ του θυσιάζει καὶ ἑαυτὸν, ἢα μὴ ποτε δώσῃ λαβὴν εἰς τοὺς ἐχθρικούς πρὸς αὐτὸν διακειμένους καὶ ἐπαυλαμῶσιν ὅσα κατ' αὐτὰς ἀνάδρους ἐξήμεσαν» κτλ.

Μετὰ τὴν οὕτω ἀνάδειξιν τοῦ Προέδρου πρῶτον σπονδαιοτάτον ζήτημα ἐν τῷ Α. Συμβουλίῳ ἐγενήθη ἡ ἐκλογὴ Ἀστυνόμου. Περὶ Ἀστυνομίας δύναται τις τὰ εἶναι οἶαν βούλεται γνῶμη, ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴν ἰδριαν πεποίθησιν, ὅτι ὡς παρ' ἡμῖν ἔχονσι τὰ κοινοτικά, ἔχουσι ἀνάγκην ἀστυνόμου ἀγαθῆς, δραστηρίου καὶ ἰκανοῦ ἢ δυοὶ λέξῃσι θ ἐλογοτος καὶ δυοιμενον τὰ ἐπινοηθῶσιν τὰ μὴ καλῶς παρ' ἡμῖν κείμενα, καὶ τοι δὲ οὐδένα καταροῦν ἔχω τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἐν τῇ περὶ Ἀστυνόμου ψῆφῳ μου εὐδόκως καὶ ἀγαθῆς ἐψήφισα, οὐδὲ εἶναι ἀληθῆς, ὅτι ἐὰν ἔδιδον τὴν ψῆφον μου καὶ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν Θεοτοκιστῶν, θὰ ἐλέγετο τὸ Ἀστυνομικὸν ζήτημα, διότι τῶν Θεοτοκιστῶν ὄντων 8, ἡ ψῆφός μου μετὰ τούτων συνενομένη δὲν θὰ ἀπετλεῖ βεβαίως τὸν ἀριθμὸν 10, ὃν ἀπῆται ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία.

Μετὰ ταῦτα δὲ δι' οὗς λόγους σημεῖον ἐπὶ τῆ ἀπὸ 25ης λήξαντος δηλώσει μου, ἔνοια ἐπιβαλλόμενόν μοι τὰ παραιτηθῶ τῆς θέσεώς μου, τὸ δὲ Συμβούλιον δεξάμενον τὴν παραιτήσιν μου ἐξέφρασε τὴν ἑαυτοῦ λήπην ἐπὶ τοῦτῳ, ὀρηθῆτων ψῆφον τοῦ κ. Η. Πόλιτη καὶ Μ. Θεοτόκη.

Τουατῆ ὑπὲρξεν ἡ ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοτικῆς ἐκλογῆς καὶ ἐντεῦθεν διαγωγή μου.

Ἐπιτραπήτω μοι ὅμως τὰ ἐπαυλαμῶν, ὅτι ἡ ὑποδούλωσις τοῦ Δήμου ὑπὸ τῶν κομματισμῶν εἶναι ὀλεθριώτατον εἰς τὴν ἐνημερίαν τοῦ Τόπου καὶ κἀκίστον εἰς τὸν κοινοτικὸν βίον, διότι τὸ τοιοῦτον ἀπομακρύνει καὶ ἀποκλείει τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου πολλοὺς ἀνδρας ἀποθούλους διὰ ψῆφον δυσμενοῦς, καθ' ἣν πολλὰκις προτιμᾶται ὁ κομματισμὸς τῶν ἀτομικῶν πλεονεκτημάτων, ἔπειτα διότι ἂν ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ συγκροτοῦνται τὰ συμφοροῦσα καὶ τὰ πάθη τῆς πολιτικῆς θὰ συμβαίη ἐν τῶν ἑξῆς:

1. ὅτι ἡ Ἀμαρτία καὶ πλειοψηφία τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου θὰ ἀνήκωσι τῇ ἐκείστοτε ἰσχυροῦσι πολιτικῇ μερίδι καὶ τότε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν ἐξασκίται αὐστηρὸς ἐλεγχος,

2. ὅτι ἡ Ἀμαρτία θὰ ἀνήκῃ τῇ ἰσχυροῦσι μερίδι ἔχον ἀντίπαλον τὴν πλειοψηφίαν τοῦ Δήμου Συμβουλίου καὶ τότε ἰκανῶς θὰ ὄσιν ἀνόμαλα τὰ πράγματα,

3. ὅτι ὁ μὲν Ἀμαρτία θὰ ἀνήκῃ τῇ ἡττημένῃ πολιτικῇ μερίδι ἔχον ἰσοπέλους σχεδὸν τὰς τοῦ ἠμῶν. Συμβουλίου μερίδας καὶ τότε πάλιν θὰ ἔχωμεν ἀρηθρικά ἀποτελέσματα, ὡς ἰκανῆ κατ' αὐτὰς ἐλάθουσι πείρα.

Ἐν οὐδεμιᾷ λοιπὸν τῶν καταστάσεων τούτων, φασικωτάτων ἐπακολοθημάτων τῆς ὑποδουλώσεως τῶν Ἀμῶν εἰς τὴν γενικὴν πολιτικὴν καὶ ἰδίως εἰς τὰς τοπικὰς κομματικὰς ἀξιώσεις κίεται τὸ ἀληθῆς συμφέρον τοῦ Τόπου, ἀλλ' ἐν τῷ ἀδελφικῷ πνεύματι τῆς ἐλευθέρως καὶ ἀνεξαρτήτων ἐνεργείας Ἀμαρτία καὶ Δημοτικῶν Συμβούλων, ὅπερ μόνον διὰ τῆς ἀποθουλίαν τῶν Ἀμῶν δύναται πληρῆστα τὰ προσδοκώμενα.

Τοῦτο ἐπεθύμησα ὡς πολιτῆς τοῦτο ἐπέδωξα ὡς δημότης ἐν τοιοῦτῳ πνεύματι ἐργάσθη ὡς Δημοτικὸς Σύμβουλος ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἡσυχίας μου καὶ τῶν συμφερόντων μου. Ἐν τῷ κομματικῷ ἀναθρασμῷ καὶ τῇ ὀξυτάτη ἀντιδράσει ἀπειροῦσθη, παρητήθη ἔχω τὴν συνείδησιν ἡσυχῆς ἴσως τὸ μέλλον δικαιοσύνη τὰς περὶ Ἀμῶν ἀρχὰς μου.

Ἐν Κερκύρα τῇ 9 Δεκεμβρίου 1891.

περὶ παραβιάσεως τῶν περὶ Ἀμῶν ἀρχῶν καὶ ἰδριαν μου. Μετὰ τὴν ἀπάντησίν μου ταῦτην γενομένην γνωστῆρ καὶ πρὸς τὸν κ. Πόλιτην καὶ πρὸς τὸν κ. Μάρμορα καὶ πρὸς ἄλλους, παρεκλίεσάν με τινὲς τὰ παραστώ τουλάχιστον κατὰ τὴν συνείδησιν, ὅπως δώσω περὶ τοῦ κ. Τόμπου τὴν λεγὴν ψῆφον, ἢν ἔδοξα καὶ περὶ τοῦ κ. Πόλιτη. Ἀλλ' ἀφ' οὐ πλέον μοι ἐγένετο γνωστὴ ἡ βαρῆτης τῆς λευκῆς ψῆφου καὶ ἐββαιωθῆν, ὅτι δὲν θὰ συνεζητοῦτο ἀλλὰ ἀντικείμενα ἐκτὸς τοῦ προεδρικοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέρας, δὲν μοι ἐπιτρέπετο τὰ ἐπιτελεῖν αὐτὴν, πρῶτον μὲν διότι ἡμῖν δισμενεμένος διὰ τῆς πρὸς τὸ Κοινὸν δηλώσεώς μου, καὶ δεύτερον διότι τὸ δι' ἐμοῦ τανύριον καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Τόμπου θὰ με ἐξέδειτε καὶ πᾶν δικαίως εἰς τὴν κατὰ κρίσιν τῶν ὀρθῶς καὶ ἀμερολήπτως φρονούντων. Ἄλλως δὲ τὸ τανύριον τοῦτο τὴν θὰ ὡς ἔλεγε;

Τὴν διερωτῶν μου ταῦτην εἶδον οἱ συμπολίται μου ἐπιανομένην ὑπὸ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Εἰδησῶν» ἐν τῷ νῦ ἀριθ. 222 φύλλῳ αὐτῆς, ἐν ᾧ ἐπὶ λέξει ἀναγράφεται τὰ ἑξῆς:

Τὴν ἀλήθειαν λέγοντες ὀφείλομεν τὰ ὠμολογησόμεν, δι' ἣ ἐπιτυχία τοῦ κ. Τόμπου ὀφείλεται εἰς τὸν ἠμῶν. Σύμβουλον κ. Λεωνίδα Βλάχον ὅστις συνεκρίθη εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους αὐτοῦ ἀρχὰς καὶ ἐκτελεῖ τὴν διὰ τῆς πρὸς τὸ Κοινὸν δηλώσεώς του ὑπόσχεσιν τὸν ἀπέσχε τῆς συνεδρίας καὶ οὕτω ἐπέτηγεν ὁ κ. Τόμπου. Οὐδὲ αἱ ἀπειλαί, οὐδὲ αἱ ἐκπαρτήσεις ἴσχυσαν τὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τοῦ κ. Βλάχου, ἀπεδείχθη δὲ τρωπῶς, ὅτι εἶναι ὄντως ἀνεξάρτητος ἐν δὲ τῇ ἀνεξαρτησίᾳ του θυσιάζει καὶ ἑαυτὸν, ἢα μὴ ποτε δώσῃ λαβὴν εἰς τοὺς ἐχθρικούς πρὸς αὐτὸν διακειμένους καὶ ἐπαυλαμῶσιν ὅσα κατ' αὐτὰς ἀνάδρους ἐξήμεσαν» κτλ.

Μετὰ τὴν οὕτω ἀνάδειξιν τοῦ Προέδρου πρῶτον σπονδαιοτάτον ζήτημα ἐν τῷ Α. Συμβουλίῳ ἐγενήθη ἡ ἐκλογὴ Ἀστυνόμου. Περὶ Ἀστυνομίας δύναται τις τὰ εἶναι οἶαν βούλεται γνῶμη, ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴν ἰδριαν πεποίθησιν, ὅτι ὡς παρ' ἡμῖν ἔχονσι τὰ κοινοτικά, ἔχουσι ἀνάγκην ἀστυνόμου ἀγαθῆς, δραστηρίου καὶ ἰκανοῦ ἢ δυοὶ λέξῃσι θ ἐλογοτος καὶ δυοιμενον τὰ ἐπινοηθῶσιν τὰ μὴ καλῶς παρ' ἡμῖν κείμενα, καὶ τοι δὲ οὐδένα καταροῦν ἔχω τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἐν τῇ περὶ Ἀστυνόμου ψῆφῳ μου εὐδόκως καὶ ἀγαθῆς ἐψήφισα, οὐδὲ εἶναι ἀληθῆς, ὅτι ἐὰν ἔδιδον τὴν ψῆφον μου καὶ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν Θεοτοκιστῶν, θὰ ἐλέγετο τὸ Ἀστυνομικὸν ζήτημα, διότι τῶν Θεοτοκιστῶν ὄντων 8, ἡ ψῆφός μου μετὰ τούτων συνενομένη δὲν θὰ ἀπετλεῖ βεβαίως τὸν ἀριθμὸν 10, ὃν ἀπῆται ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία.

Μετὰ ταῦτα δὲ δι' οὗς λόγους σημεῖον ἐπὶ τῆ ἀπὸ 25ης λήξαντος δηλώσει μου, ἔνοια ἐπιβαλλόμενόν μοι τὰ παραιτηθῶ τῆς θέσεώς μου, τὸ δὲ Συμβούλιον δεξάμενον τὴν παραιτήσιν μου ἐξέφρασε τὴν ἑαυτοῦ λήπην ἐπὶ τοῦτῳ, ὀρηθῆτων ψῆφον τοῦ κ. Η. Πόλιτη καὶ Μ. Θεοτόκη.

Τουατῆ ὑπὲρξεν ἡ ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοτικῆς ἐκλογῆς καὶ ἐντεῦθεν διαγωγή μου.

Ἐπιτραπήτω μοι ὅμως τὰ ἐπαυλαμῶν, ὅτι ἡ ὑποδούλωσις τοῦ Δήμου ὑπὸ τῶν κομματισμῶν εἶναι ὀλεθριώτατον εἰς τὴν ἐνημερίαν τοῦ Τόπου καὶ κἀκίστον εἰς τὸν κοινοτικὸν βίον, διότι τὸ τοιοῦτον ἀπομακρύνει καὶ ἀποκλείει τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου πολλοὺς ἀνδρας ἀποθούλους διὰ ψῆφον δυσμενοῦς, καθ' ἣν πολλὰκις προτιμᾶται ὁ κομματισμὸς τῶν ἀτομικῶν πλεονεκτημάτων, ἔπειτα διότι ἂν ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ συγκροτοῦνται τὰ συμφοροῦσα καὶ τὰ πάθη τῆς πολιτικῆς θὰ συμβαίη ἐν τῶν ἑξῆς:

1. ὅτι ἡ Ἀμαρτία καὶ πλειοψηφία τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου θὰ ἀνήκωσι τῇ ἐκείστοτε ἰσχυροῦσι πολιτικῇ μερίδι καὶ τότε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν ἐξασκίται αὐστηρὸς ἐλεγχος,

2. ὅτι ἡ Ἀμαρτία θὰ ἀνήκῃ τῇ ἰσχυροῦσι μερίδι ἔχον ἀντίπαλον τὴν πλειοψηφίαν τοῦ Δήμου Συμβουλίου καὶ τότε ἰκανῶς θὰ ὄσιν ἀνόμαλα τὰ πράγματα,

3. ὅτι ὁ μὲν Ἀμαρτία θὰ ἀνήκῃ τῇ ἡττημένῃ πολιτικῇ μερίδι ἔχον ἰσοπέλους σχεδὸν τὰς τοῦ ἠμῶν. Συμβουλίου μερίδας καὶ τότε πάλιν θὰ ἔχωμεν ἀρηθρικά ἀποτελέσματα, ὡς ἰκανῆ κατ' αὐτὰς ἐλάθουσι πείρα.

Ἐν οὐδεμιᾷ λοιπὸν τῶν καταστάσεων τούτων, φασικωτάτων ἐπακολοθημάτων τῆς ὑποδουλώσεως τῶν Ἀμῶν εἰς τὴν γενικὴν πολιτικὴν καὶ ἰδίως εἰς τὰς τοπικὰς κομματικὰς ἀξιώσεις κίεται τὸ ἀληθῆς συμφέρον τοῦ Τόπου, ἀλλ' ἐν τῷ ἀδελφικῷ πνεύματι τῆς ἐλευθέρως καὶ ἀνεξαρτήτων ἐνεργείας Ἀμαρτία καὶ Δημοτικῶν Συμβούλων, ὅπερ μόνον διὰ τῆς ἀποθουλίαν τῶν Ἀμῶν δύναται πληρῆστα τὰ προσδοκώμενα.

Τοῦτο ἐπεθύμησα ὡς πολιτῆς τοῦτο ἐπέδωξα ὡς δημότης ἐν τοιοῦτῳ πνεύματι ἐργάσθη ὡς Δημοτικὸς Σύμβουλος ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἡσυχίας μου καὶ τῶν συμφερόντων μου. Ἐν τῷ κομματικῷ ἀναθρασμῷ καὶ τῇ ὀξυτάτη ἀντιδράσει ἀπειροῦσθη, παρητήθη ἔχω τὴν συνείδησιν ἡσυχῆς ἴσως τὸ μέλλον δικαιοσύνη τὰς περὶ Ἀμῶν ἀρχὰς μου.

Ἐν Κερκύρα τῇ 9 Δεκεμβρίου 1891.

VI 235 ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΛΑΧΟΣ